

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

16 юни 2011 година*

По дело C-462/09

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) с акт от 20 ноември 2009 г., постъпил в Съда на 25 ноември 2009 г., в рамките на производство по дело

Stichting de Thuiskopie

срещу

Opus Supplies Deutschland GmbH,

Mijndert van der Lee,

Hananja van der Lee,

* Език на производството: нидерландски.

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н К. Lenaerts, председател на състав, г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н G. Arestis, г-н J. Malenovský (докладчик) и г-н T. von Danwitz, съдии,

генерален адвокат: г-н N. Jääskinen,
секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 декември 2010 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Stichting de Thuiskopie, от адв. T. Cohen Jehoram и адв. V. Rorsch, advocaten,
- за Opus Supplies Deutschland GmbH, както и за г-н и г-жа Van der Lee, от адв. D. Visser и адв. A. Quaedvlieg, advocaten,
- за белгийското правителство, от г-н T. Materne и г-н J.-С. Halleux, в качеството на представители,
- за испанското правителство, от г-жа N. Díaz Abad, в качеството на представител,

- за литовското правителство, от г-н D. Kriauciūnas и г-жа L. Liubertaitė, в качеството на представители,

- за австрийското правителство, от г-н E. Riedl и г-н G. Kunnert, в качеството на представители,

- за финландското правителство, от г-н J. Heliskoski, в качеството на представител,

- за Европейската комисия, от г-н A. Nijenhuis и г-жа J. Samnadda, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 10 март 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

- ¹ Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 5, параграф 2, буква б) и параграф 5 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230).

- 2 Запитването е представено в рамките на спор между Stichting de Thuis kopie (наричано по-нататък „Stichting“), от една страна, и Opus Supplies Deutschland GmbH (наричано по-нататък „Opus“), както и г-н и г-жа Van der Lee, управители на това дружество, от друга, по повод заплащането от страна на дружеството на таксата, предназначена за финансирането на справедливото обезщетение, изплащано на притежателите на авторски права на основание изключението за копиране за лично ползване (наричана по-нататък „таксата за копиране за лично ползване“).

Правна уредба

Директива 2001/29

- 3 Съображения 9, 10, 31, 32, 35 и 38 от Директива 2001/29 гласят следното:
 - „(9) Всяка хармонизация на авторското право и сродните му права трябва да се основава на висока степен на закрила, тъй като такива права са основни за интелектуалното творчество. Тяхната защита спомага, за да гарантира поддържането и развитието на творческия процес в интерес на авторите, артистите изпълнители, продуцентите, потребителите, културата, промишлеността и публиката като цяло. Интелектуалната собственост следователно е призната за неразделна част от собствеността.
 - (10) Ако авторите или артистите изпълнители следва да продължат творческата си и артистична работа, те трябва да получат съответно възнаграждение за използването на техните произведения, както и продуцентите, за да бъдат в състояние да финансират това произведение. [...]

[...]

- (31) Трябва да се поддържа справедлив баланс между правата и интересите на различните категории притежатели на права, както и на различните категории притежатели на права и ползватели на закриляни обекти. [...]
- (32) Настоящата директива съдържа изчерпателен списък на изключенията и ограниченията по отношение на правото на възпроизвеждане и правото на публично съобщаване. Някои изключения или ограничения се прилагат само за правото на възпроизвеждане, ако е уместно. Този списък отчита надлежно различните правни традиции на държавите членки, като в същото време цели гарантирането на функциониращ вътрешен пазар. Държавите членки следва да постигнат съгласувано прилагане на тези изключения и ограничения, които ще бъдат оценени при бъдещото преразглеждане на разпоредбите относно прилагането.

[...]

- (35) В някои случаи на изключения или ограничения притежателите на права следва да получат справедливо обезщетение, за да бъдат обезщетени в достатъчна степен за използването на произведенията им или на други закриляни обекти. При определянето на формата, на подробните условия и възможн[ия размер] на такова справедливо обезщетение следва да се отчетат конкретните обстоятелства за всеки случай. За оценяване на тези обстоятелства полезен критерий би била потенциалната вреда за притежателите на права, произтичаща от въпросното действие. В случаи, когато притежателите на права вече са получили плащане под друга форма, например като част от лицензионна такса, конкретно или специфично плащане би могло да не се дължи. [Размерът] на справедливо[то] обезщетение следва изцяло да вземе предвид степента на използване на техническите мерки за защита, определени в настоящата директива. В някои случаи, когато [причинената] на титуляра на права [вреда] е [незначителна], би могло да не възниква задължение за плащане.

[...]

(38) На държавите членки следва да се разреши да предвидят изключение или ограничение по отношение на правото на възпроизвеждане за някои видове възпроизвеждане на аудио, визуален или аудио-визуален материал за лично използване, придружено от справедливо обезщетение. Това може да включва въвеждането или поддържането на схеми за възнаграждение за обезщетяване на притежателите на права за претърпените вреди. [...]"

4 Съгласно член 2 от Директива 2001/29, озаглавен „Право на възпроизвеждане“:

„Държавите членки предвиждат изключителното право да разрешават или забраняват пряко или непряко, временно или постоянно възпроизвеждане по какъвто и да е начин и под каквато и да е форма, изцяло или частично:

а) за авторите — на техните произведения;

б) за артистите изпълнители — на фиксирането на техните изпълнения;

в) за продуценти на звукозаписи — на техните звукозаписи;

г) за продуцентите — на първото фиксиране на филми, по отношение на оригинала и копията на техните филми;

д) за радио- и телевизионните организации — за фиксирането на техните излъчвания, независимо дали тези излъчвания са предавани по жичен път или по въздуха, включително чрез кабел или спътник“.

5 Член 5, параграф 2, буква б) от същата директива, озаглавен „Изключения и ограничения“, предвижда:

„Държавите членки могат да предвидят изключения или ограничения от правото на възпроизвеждане, предвидено в член 2, в следните случаи:

[...]

б) по отношение на възпроизвеждане върху какъвто и да е носител, извършвано от физическо лице за лично ползване и за цели, които нямат пряко или косвено търговски характер, при условие че притежателите на права получават справедливо обезщетение, което отчита прилагането или неприлагането на технически мерки, посочени в член 6 по отношение на съответните произведения или обект“.

6 Член 5, параграф 5 от посочената директива гласи:

„Изключенията и ограниченията, предвидени в параграфи 1, 2, 3 и 4, се прилагат само в някои специални случаи, които не засягат нормалното използване на произведението или друг закрилян обект, и не засягат неоправдано законните интереси на притежателя на права“.

Национална правна уредба

- 7 Съгласно член 16в, параграфи 1—3 от Закона за авторското право (Auteurswet, *Staatsblad* 2008 г., бр. 538):

„1. Възпроизвеждането на цялото или част от литературно, научно или художествено произведение на носител, предназначен за възпроизвеждането на произведение, не се счита за нарушение на авторското право върху това произведение, ако възпроизвеждането се прави за цели, които нито пряко, нито непряко имат търговски характер, и обслужва изключително личната дейност, проучвания или служи за лично ползване от физическото лице, което извършва възпроизвеждането.

2. Заплащането на справедливо възнаграждение за възпроизвеждане по параграф 1 се дължи на автора на произведението или неговия правоприменник. Производителят или вносителят на носителите по параграф 1 отговаря за заплащане на възнаграждението.

3. Задължението на производителя за плащане възниква, когато произведенията от него носители са пуснати на пазара. Задължението на вносителя възниква в момента на вноса“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 8 Видно от член 16в, параграф 1 от Закона за авторското право, Кралство Нидерландия въвежда във вътрешното си право изключението за копиране за лично ползване. Съгласно параграф 2 от същия член производителят или вносителят на носителите за възпроизвеждане заплаща таксата за копиране за лично ползване.

- 9 Stichtung е нидерландска организация, натоварена със събирането на таксата за копиране за лично ползване.

- 10 Orus е установено в Германия дружество, което продава по интернет празни носители за възпроизвеждане, т.е. без запис. Дейността му е насочена по-специално към Нидерландия посредством интернет страници на нидерландски, чиято целева аудитория са нидерландските потребители.

- 11 Изготвеният от Orus договор за продажба предвижда, че когато нидерландски потребител направи поръчка онлайн, тя се обработва в Германия и стоките се изпращат от Германия в Нидерландия от името и за сметка на клиента с пощенски превоз, въпреки че същият фактически е нает от Orus.

- 12 За информационните носители, доставяни на клиенти в Нидерландия, Orus не плаща такса за копиране за лично ползване нито в тази държава членка, нито в Германия. Освен това запитващата юрисдикция посочва, че цената на продаваните по този начин от Orus носители за възпроизвеждане не включва таксата за копиране за лично ползване.

- 13 Като твърди, че Orus трябва да се счита за „вносител“ по смисъла на Закона за авторското право, а следователно и като длъжник във връзка с таксата за копиране за лично ползване, Stichtung призовава дружеството на съд в Нидерландия с искане да бъде осъдено да заплати посочената такса.

- 14 На основание на разпоредбите на договора за продажба Orus възразява, изтъквайки, че не може да се счита за вносител в Нидерландия на продаваните от него носители за възпроизвеждане. То твърди, че като вносители трябва да се квалифицират нидерландските купувачи, т.е. отделните потребители.

- 15 Първоинстанционният, а впоследствие и въззивният нидерландски съд приемат тези доводи, изтъкнати от Orus в негова защита, и отхвърлят предявения от Stichtung иск за плащане. Последното подава касационна жалба пред запитващата юрисдикция.
- 16 Последната иска да се установи дали разрешението, което споменатите съдилища дават на спора по главното производство, е в съответствие с Директива 2001/29. Според нея всъщност да се приеме, че купувачът, т.е. отделният потребител, е вносител, и следователно длъжник във връзка с таксата за копиране за лично ползване, означава да се приеме, че същата е несъбираема, при положение че на практика отделният купувач трудно може да бъде идентифициран. Поради това тя иска да установи дали понятието „вносител“ би следвало да се дефинира по-широко от чисто езиковото му значение, отчитайки и крайното предназначение на информационните носители, което е ясно и за продавача търговец.
- 17 При тези условия Hoge Raad der Nederlanden решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1. Предвижда ли Директива [2001/29], и по-специално член 5, параграф 2, буква б) и параграф 5 от нея критериите, които позволяват да се отговори на въпроса кой съгласно националното законодателство трябва да се счита за длъжник на „справедливото обезщетение“, посочено в член 5, параграф 2, буква б)? При [утвърдителен отговор на този въпрос], кои са тези критерии?
2. В случай на дистанционна продажба, при която купувачът е установен в държава членка, която е различна от тази на продавача, налага ли член 5, параграф 5 от Директива [2001/29] достатъчно широко тълкуване на националното право, така че „справедливото обезщетение“ съгласно член 5, параграф 2, буква б) от Директивата да се дължи от търговец в поне една от държавите членки, свързани с дистанционната продажба?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 18 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали разпоредбите на Директива 2001/29, и по-специално член 5, параграф 2, буква б) и параграф 5 от нея трябва да се тълкуват в смисъл, че съдържат критерии, позволяващи да се определи кой трябва да се счита за длъжник във връзка със справедливото обезщетение на основание изключението за копиране за лично ползване.
- 19 В самото начало следва да се напомни, че съгласно член 2 от Директива 2001/29 държавите членки предоставят по принцип на авторите изключителното право да разрешават или забраняват пряко или непряко, временно или постоянно възпроизвеждане на своите произведения по какъвто и да е начин и под каквато и да е форма, изцяло или частично.
- 20 Въпреки това по силата на член 5, параграф 2, буква б) от същата директива държавите членки могат да предвидят изключение от изключителното право на възпроизвеждане, което авторът има върху своето произведение, по отношение на възпроизвеждане върху какъвто и да е носител, извършвано от физическо лице за лично ползване и за цели, които нямат пряко или косвено търговски характер (т.нар. изключение „за копиране за лично ползване“).
- 21 Все пак член 5, параграф 5 от тази директива поставя въвеждането на изключението за копиране за лично ползване в зависимост от три условия, а именно, първо, то да се прилага само в някои специални случаи, след това, да не засяга нормалното използване на произведението, и накрая, да не засяга неоправдано законните интереси на притежателя на права.

- 22 В този смисъл предвид последното условие, когато решават да въведат изключението за копиране за лично ползване в националното си право, държавите членки са длъжни по-специално да предвидят в приложение на член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 заплащането на „справедливо обезщетение“ на притежателите на права (вж. също Решение от 21 октомври 2010 г. по дело Padawan, C-467/08, Сборник, стр. I-10055, точка 30).
- 23 Относно отговора на въпроса за установяване на лицето, което трябва да се счита за длъжник във връзка със справедливото обезщетение, се налага констатацията, че разпоредбите на Директива 2001/29 не уреждат изрично въпроса кой трябва да заплати това обезщетение, поради което държавите членки разполагат с широко право на преценка да определят кой трябва да изпълни задължението за предоставяне на това справедливо обезщетение.
- 24 При това положение следва да се напомни, че Съдът вече е постановил, че концепцията за и размерът на справедливото обезщетение са свързани с вредите, които авторът е претърпял в резултат на възпроизвеждането на защитеното му произведение, извършено без негово разрешение и за лично ползване. От тази гледна точка трябва да се приеме, че справедливото обезщетение се предоставя поради претърпените от автора вреди (Решение по дело Padawan, посочено по-горе, точка 40).
- 25 Освен това, както следва от съображение 31 от Директива 2001/29, както и от точка 43 от Решение по дело Padawan, посочено по-горе, е важно да се поддържа „справедлив баланс“ между правата и интересите, от една страна, на авторите, на които се дължи справедливо обезщетение, и от друга страна — на ползвателите на закриляни обекти.
- 26 След като лицето, което е причинило вреди на притежателя на изключителното право на възпроизвеждане, е лицето, което възпроизвежда защитено произведение за лично ползване, без предварително да поиска разрешение от притежателя на правото, по принцип това лице трябва да поправи настъпилите в резултат на възпроизвеждането вреди, като финансира обезщетението, което ще бъде заплатено на притежателя на правото (Решение по дело Padawan, посочено по-горе, точка 45).

- 27 Съдът обаче допуска, че предвид практическите затруднения, свързани с определянето на самоличността на лицата, ползващи копията за лични цели, както и със задължаването на последните да обезщетят притежателите на права за вредите, които са им причинили, за целите на финансирането на справедливото обезщетение държавите членки могат да въведат „такса за копиране за лично ползване“, чието заплащане се дължи не от съответните лица, ползващи копията за лични цели, а от лицата, които разполагат с оборудване, апаратура и носители за възпроизвеждане и които поради това de facto или de jure предоставят това оборудване на разположение на първите или им предоставят свързана с възпроизвеждане услуга. В рамките на подобна схема лицата, разполагащи с това оборудване, трябва да заплатят таксата за копиране за лично ползване (Решение по дело Padawan, посочено по-горе, точка 46).
- 28 Съдът освен това уточнява, че след като посочената схема позволява на дължащите плащане лица да отразяват размера на таксата за копиране за лично ползване в цената за предоставянето на разположение на посоченото оборудване, апаратура и носители за възпроизвеждане или за предоставянето на свързана с възпроизвеждане услуга, в крайна сметка тежестта на таксата се поема от лицата, ползващи копията за лични цели, които плащат тази цена, в съответствие с изискването за „справедлив баланс“, който трябва да се постигне между интересите на авторите и на ползвателите на закриляни обекти (Решение по дело Padawan, посочено по-горе, точки 48 и 49)
- 29 Предвид изложените съображения на първия въпрос следва да се отговори, че Директива 2001/29, и по-специално член 5, параграф 2, буква б) и параграф 5 от нея трябва да се тълкуват в смисъл, че крайният потребител, който възпроизвежда за лично ползване защитено произведение, по принцип трябва да се счита за длъжник във връзка с предвиденото в посочения параграф 2, буква б) справедливо обезщетение. Държавите членки имат все пак възможност да въведат такса за копиране за лично ползване в тежест на лицата, които предоставят на разположение на такъв краен потребител оборудване, апаратура или носители за възпроизвеждане, след като тези лица могат да отразят размера на тази такса в платената от крайните потребители цена за споменатото предоставяне на разположение.

По втория въпрос

- 30 С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали в случай на дистанционно сключен договор между купувач и продавач — търговец на оборудване, апаратура или носители за възпроизвеждане, които са установени в различни държави членки, Директива 2001/29 налага тълкуване на националното право, което позволява събирането на справедливо обезщетение от длъжник, който действа в качеството на търговец.
- 31 В това отношение следва да се подчертае, че член 5, параграф 5 от Директива 2001/29, който, след като изброява кумулативните условия за прилагане специално на изключението за копиране за лично ползване, не съдържа конкретни указания, позволяващи да се направи еднозначно тълкуване във връзка с лицето, което следва да се счита за длъжник във връзка със справедливото обезщетение, дължимо на авторите на основание изключението за копиране за лично ползване в рамките на дистанционен договор като разглеждания в главното производство.
- 32 Важно е все пак да се напомни, че от съображение 9 от Директива 2001/29 следва, че законодателят на Съюза желае да се гарантира висока степен на закрила на авторското право и сродните му права, тъй като те са основни за интелектуалното творчество. Тяхната защита спомага, за да гарантира поддържането и развитието на творческия процес в интерес на авторите, артистите изпълнители, продуцентите, потребителите, културата, промишлеността и публиката като цяло. В този смисъл съгласно съображение 10 от същата директива, ако авторите или артистите изпълнители следва да продължат творческата си и артистична работа, те трябва да получат съответно възнаграждение за използването на техните произведения.
- 33 По-специално от член 5, параграф 2, буква б), както и от съображение 35 от споменатата директива следва, че в държавите членки, които са въвели изключението за копиране за лично ползване, притежателите на права следва да получат справедливо обезщетение, за да бъдат обезщетени в достатъчна степен за

използването на произведенията им или на други закриляни обекти без тяхно съгласие. Освен това в съответствие с параграф 5 от същия член въвеждането на изключението за копиране за лично ползване не може да засяга неоправдано законните интереси на притежателя на авторското право.

- 34 От това следва, че тези разпоредби налагат на държавата членка, която въвежда изключението за копиране за лично ползване в националното си право, задължение за постигане на определен резултат в смисъл, че тя е длъжна да осигури в рамките на своите компетенции ефективно събиране на справедливото обезщетение, предназначено да обезщети увредените от претърпяната вреда автори, особено ако тази вреда възниква на територията на посочената държава членка, тъй като в противен случай тези разпоредби биха се оказали лишени от полезен ефект.
- 35 Като се има предвид, както бе споменато в точка 26 от настоящото решение, че по принцип крайните потребители, които възпроизвеждат защитено произведение за лично ползване, без предварително да поискат разрешение от притежателя на правото, и които следователно му причиняват вреди, трябва да поправят същите, може да се презумира, че подлежащата на поправяне вреда възниква на територията на държавата членка, в която са установени тези крайни потребители.
- 36 От изложеното следва, че ако държава членка е въвела изключението за копиране за лично ползване в националното си право и ако крайните потребители, които възпроизвеждат защитено произведение за лично ползване, са установени на нейна територия, тази държава членка е длъжна в съответствие с териториалната си компетентност да осигури ефективно събиране на справедливото обезщетение за отстраняване на претърпените от авторите на нейна територия вреди.
- 37 Що се отнася до главното производство, безспорно вредите, претърпени от авторите, възникват на нидерландска територия, като се има предвид, че там са установени купувачите в качеството си на крайни потребители на защитени произведения за лично ползване. Също е безспорно, че Кралство Нидерландия

избира да въведе схема за събиране на справедливото обезщетение, дължимо на основание на изключението за копиране за лично ползване от производителя или вносителя на носителите, предназначени за възпроизвеждане на защитени произведения.

- 38 Съгласно данните от акта за преюдициално запитване, в рамките на договори като разглежданите в главното производство, събирането на такова обезщетение от крайните потребители в качеството им на вносители на тези носители в Нидерландия на практика се оказва невъзможно.
- 39 В такъв случай, предвид това че избраната от съответната държава членка схема за събиране не би могла да я освободи от задължението за постигане на определен резултат, съгласно което тя трябва да гарантира на увредените автори действителното заплащане на справедливо обезщетение за отстраняване на вредите, възникнали на нейна територия, органите, и по-специално съдебните органи на тази държава членка следва да потърсят тълкуване на националното право, което да е в съответствие с посоченото задължение за постигане на определен резултат, гарантиращо събирането на споменатото обезщетение от продавача, допринесъл за вноса на посочените носители, предоставяйки ги на разположение на крайните потребители.
- 40 Във връзка с това при обстоятелства като описаните, по-специално в точка 12 от настоящото решение, с оглед на това задължение на държавата членка е без значение, че при дистанционно сключени договори като разглежданите в главното производство продавачът търговец, който предоставя на разположение на установените на територията на тази държава членка купувачи в качеството им на крайни потребители оборудване, апаратура и носители за възпроизвеждане, е установен в друга държава членка.
- 41 Предвид изложените съображения на втория въпрос следва да се отговори, че Директива 2001/29, и по-специално член 5, параграф 2, буква б) и параграф 5 от нея трябва да се тълкуват в смисъл, че държавата членка, въвела схема за събиране на такса за копирането за лично ползване в тежест на производителя или

вносителя на носители за възпроизвеждане на защитени произведения, на територията на която възникват причинените на авторите вреди от използването за лични нужди на техни произведения от страна на установени там купувачи, е задължена да гарантира ефективното получаване от тези автори на справедливо обезщетение, предназначено да ги обезщети за тези вреди. В това отношение само по себе си обстоятелството, че продавачът — търговец на оборудване, апаратура и носители за възпроизвеждане, е установен в държава членка, различна от тази, в която са установени купувачите, е без значение с оглед на това задължение за постигане на определен резултат. При невъзможност да се осигури събирането на справедливото обезщетение от купувачите националната юрисдикция следва да възприеме тълкуване на националното право, което позволява събирането на това обезщетение от длъжник, действащ в качеството на търговец.

По съдебните разноски

- ⁴² С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

- 1) Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество, и по-специално член 5, параграф 2, буква б) и параграф 5 от нея трябва да се тълкуват в смисъл, че крайният потребител, който възпроизвежда за лично ползване защитено произведение, по принцип трябва да се счита за длъжник

във връзка с предвиденото в посочения параграф 2, буква б) справедливо обезщетение. Държавите членки имат все пак възможност да въведат такса за копиране за лично ползване в тежест на лицата, които предоставят на разположение на такъв краен потребител оборудване, апаратура или носители за възпроизвеждане, след като тези лица могат да отразят размера на тази такса в платената от крайните потребители цена за споменатото предоставяне на разположение.

- 2) Директива 2001/29, и по-специално член 5, параграф 2, буква б) и параграф 5 от нея трябва да се тълкуват в смисъл, че държавата членка, въвела схема за събиране на такса за копирането за лично ползване в тежест на производителя или вносителя на носители за възпроизвеждане на защитени произведения, на територията на която възникват причинените на авторите вреди от използването за лични нужди на техни произведения от страна на установени там купувачи, е задължена да гарантира ефективното получаване от тези автори на справедливо обезщетение, предназначено да ги обезщети за тези вреди. В това отношение само по себе си обстоятелството, че продавачът — търговец на оборудване, апаратура и носители за възпроизвеждане, е установен в държава членка, различна от тази, в която са установени купувачите, е без значение с оглед на това задължение за постигане на определен резултат. При невъзможност да се осигури събирането на справедливото обезщетение от купувачите националната юрисдикция следва да възприеме тълкуване на националното право, което позволява събирането на това обезщетение от длъжник, действащ в качеството на търговец.

Подписи